

GRABALUZ

DOLores N. 13. D. 302. 303 Y 304. MEXICO. D. F.

22/III/51

Estimats pares: hem tornat a deixar endarrir la nostra correspondència! Una acumulació de feina (que ja sembla un recurs o pretext sense imaginació) i el fet que la persona de qui més hem pogut refiar per ajudar-me a fer-la hagi estat malalta, m'ha ocasionat un veritable embús. Afortunadament, em penso que d'aquí dos o tres dies, ja s'incorporarà a la feina i sortiré de neguits. Com que és tan difícil trobar col·laboradors en aquest país, quan se ~~XXXX~~ n'encerta un es fa imprescindible de seguida.

Com segueix la salut de la mare i de tots vostès? Sembla, pel que diuen els diaris, que la grip ja no té tanta intensitat a Barcelona i això ens ha produït un gran alleujament.

Nosaltres, gràcies a Déu, estem tots molt bé. La Teresa, que abans d'ahir (dia 27) va complir els dos mesos, ja pesa 5.300 quilògrams, que és un rècord dins la família. El mateix Raimon, que fins ara era el campió, ~~xxxx~~ ~~xxxx~~ als dos mesos pesava 4.750. I tot ^{hem} se n'enamorava! La Rosa té molta llet i es troba molt bé.

No sé si li havia dit en una carta anterior, pare, que els Bartra (dels millors amics que tenim) tornen a ésser a Mèxic, de retorn dels E.E.U.U. A desgrat de la gran il·lusió amb que van anar-se'n -en Bartra havia guanyat una beca de la Institució Guggenheim- han tornat molt contents de reintegrar-se a Mèxic. Sem-

bla que la vida als E.E.U.U. no és gaire agradable per gent de la nostra formació i costums i cansa molt aviat. Nosaltres estem molt contents de poguer ~~nos~~ freqüentar novament a aquest amic.

I vostè mare? Ja té en compte que, encara que el seu fill sigui un ganàpia de 38 anys, s'ha de cuidar per ~~xxxx~~ quan ens tornem a veure? Encara que sembli mentida, em fa tanta o més falta ara que en cap altra època de la meua vida. Tenir tres fills petits amb l'àvia tan lluny és una veritable pena. Amb la Rosa (ja els ho he dit altres vegades) parlem sempre de la falta que ens fa. I, no es pensi, ens deixem portar sovint de l'egoïsme, i somiem a base de les sortides i passejades que faríem ~~xxxx~~ si vostès fossin aquí i els poguéssim deixar els nens. Amb ningú no els podem deixar (ni ho fem) amb la tranquil·litat que ho faríem amb vostès. La Glòria tothom diu que és igual que jo. La mare s'hi tornaria boja: en els dos sentits de la paraula, perquè fa molta il·lusió i és graciocis. ~~xxx~~ sima i perquè és dolenta i té uns rampells que ens fan anar a tots de cap.

Molt aviat els escriurem més extensament. No porto aquesta carta a casa (els escric des del despatx) perquè la Rosa els posi quatre ratlles a fi de cursar-la de seguida. Aquesta nit m'ha costat d'adormir-me pel neguit d'haver retardat tant aquesta carta. Molts petons al Joan i records a tothom.

Una abraçada amb tot l'amor del seu fill

Pere

Mèxic D.F. 2 de ~~febrer~~ del 1951

Mare